

דויד מורדוב

חשוד בגניבה

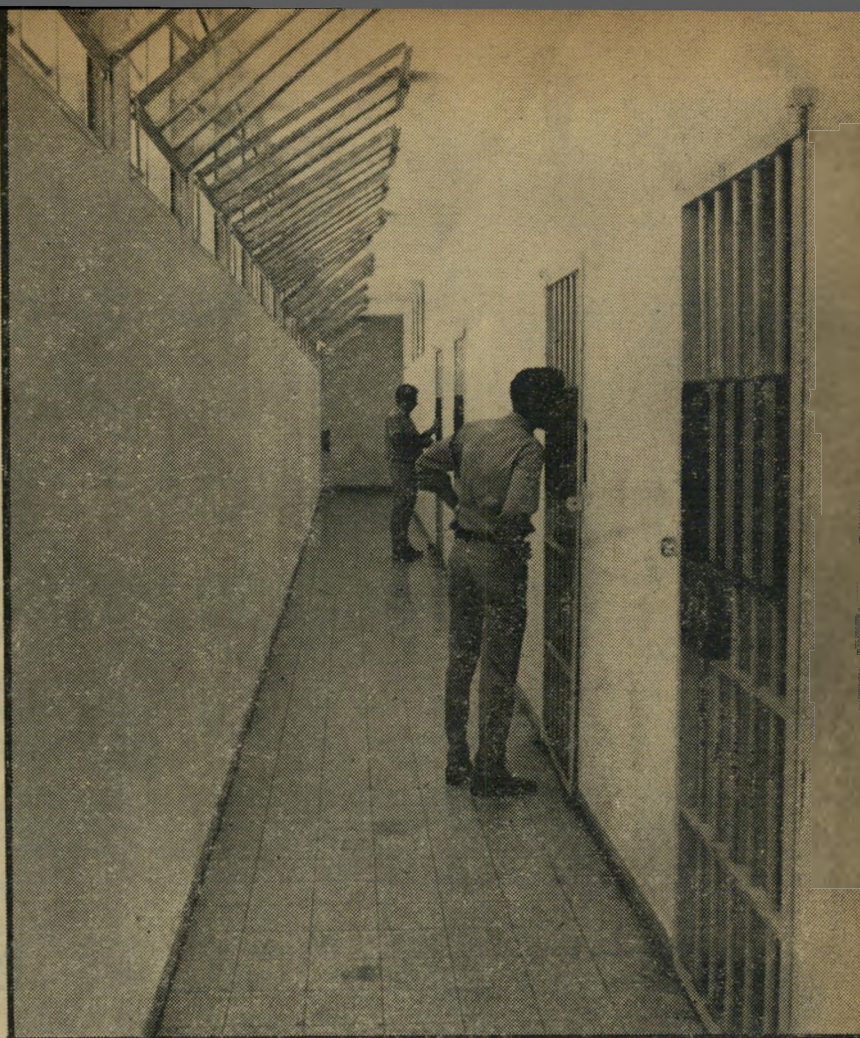
בן 18, נראה צעיר מגילו. תחבושת על המצח, פנס מתחת לעין שמאל, "קיבלתי מכות מהבולשת", מספר הצעיר. "תפוז או תי בעיר, לא רציתי להיכנס למכונת הרביצו לי עם האקדחים על הראש. פתחו לי את הראש. הביאו אותי לבית-חולים, תפרו לי. בדיוק היום היו צריכים להוציא לי את התפרים. ביקשתי בבוקר שיקחו אותי לרו"פא. אמרו לי שאין רופא".
 רפ"ק סלומיאנסקי: "כאיזה שעה ביקשת לראות רופא?"
 מורדוב: "בתשע וחצי, עשר."
 "נכון. אז כבר אין רופא."

חנן חובב

שוטטות

זקן אמנותי, כובע גבר, ללא חולצה. טוען שהוא מוסיקאי. מדי פעם חוזר ומגיע לאברו כביר — כשבין ביקור לביקור ניתן לראותו משוטט בדיונגוף, לבוש ככל אורח מהוגן. על מה נעצר? מסרב לפרט. אחד השוטרים מתנדב להסביר: "חסר לו בורג". הסבר נפוץ, בבניין זה.
 היחידים בבניין הענק המרגישים עצמם כמו בבית הם עובדי הנקיין, שהם אסירים שפוטטים שהועברו לכאן, ורשאים משום כך לקבל ביקורים, בגדים, ולבלות את זמנם במשחקים העומדים לרשותם.

אברו כביר

גיהינותם

IN

גו עזדוני?

גלוי. "מובן שאם הנער כלל לא יצעק, אלא יסכים להיכנס עם עציר אחר לשירותים, לא נוכל גם להתערב. לא נודע בכלל מה מתרחש."

■ ■ ■

כל מדבר זה, הכל בסדר באברו כביר, לדעת הבוס. כל עציר מקבל ארבע ס"ג גריות ליום. כל בוקר יש רופא וחובש בין שבע וחצי לתשע בבוקר. ומה, אגב, בשאר שעות היממה? "אינני לוקח על עצמי אחריות", מסביר הרפ"ק. "עציר מתלונן על כאבים — שולחים אותו לבית-חולים. מזה חודשיים שקיימת הוראה, כי עציר המתלונן על כאבילב — לא יוכנס כלל לכלא, אלא יישלח לבית-חולים."

אברו כביר איננו בית-סוהר בו יושבים אסירים חודשים ושנים, ורואים במקום את ביתם, לתקופת מאסרם. אברו כביר הוא תחנת מעבר — והעצורים מכלים את כל זע"מם ותיסכולם בצידו ובריהוט, מתלונן מפקד המקום. "כל חודש צריך להביא 200 מזונות ו-500 שמיכות חדשות. העצירים קורעים ו"משמידים הכל. כשהם משתחררים, הם מש"תנינים על המיטות".
 "האם אין זו מחאמה מצידם על הטיפול במקום?"
 "למה? מה כל כך רע פה?" עונה מפקד הכלא.

על כך, עונים אחדים מהפנסיונרים שלו, אותם פגש הכתב בעת סירונו.

יש כשיו אתה יכול לראות כמו ע"י נ"ך, שכאן לא גיהינות. העיתונות הש"מיצה אותנו כל השנים. הטעות שלנו היתה שלא הרשינו לעיתונאים לבקר באברו כביר, אמר השבוע רב-פקד משה סלומיאנסקי, מפקד בית-המעצר של משטרת מחוז תל-אביב באברו כביר, לכתב העולם הזה — ה"עיתונאי הראשון שהורשה לסייר בכלא, מאז הוקם לפני שבע שנים.

היו אלה שבע שנים, בהן חזרו ופרצו החוצה, מהבניין מוקף-התיל שביציאה המר"ר חית מתל-אביב, סיפורי-הזעה חזורים וניש"נים — על מכות, התעללות ואונס של אסירים בידי אסירים אחרים.

"מדוע אם כן לא הומנתם עיתונאים עד היום, כדי להוכיח שאברו כביר איננו גיה"נום?"

"איני יודע מדוע", משיב סלומיאנסקי, גבר כסוף-שיער המשרת זה 35 שנה ב"משטרה. "לא אני הנותן את האישורים לכך. היתה זו שטות שהדבר לא נעשה עד עתה."

"הדבר המזעזע ביותר שאירע בין כותלי בית-הכלא שלך — ויותר מפעם — היה אינוס עצירים קטינים בידי מבוגרים. האם יתכן שמעשים אלה ישובו ויתרחשו?"

■ ■ ■

תכן — אם השוטרים לא ישמעו את הצעקות של הנער, משיב סלומיאנסקי ב"

מנחם לוי

חשוד ברצח שכן

בן 20. האשמה: רצח, ברובה שהביא עימו מצה"ל, את שכנו, סנדלר בשם יהודה יכין, על רקע חשד בגניבה. משפטו החל מתברר השבוע. בשעת הסיוור, נראה לוי שליו. ימים מספר לפני כך, ניסה להתאבד, חתך את ורידיו. עתה, נראה כמו שנכנע לגורלו. פני נער, חיוך מזור. חבריו לתא מתייחסים באדישות לסיפורו הטראגי, מסוגו הם שומ"עיים ללא הרף בבית הגדול. עניינם היחיד של העצירים הוא בהטבת תנאיהם, כל עוד הם בתוכו. הם מבליים את זמנם ב"שינה, או בישיבה בטלה על המיטה, במשך שעות ארוכות. עיניהם בוחות בקיר ממול. כאשר בא מבקר, מבקשים כולם סיגרייה.

הילדה ישראל

חשודה בגניבה מהורים

בת 16. חשודה בגניבת אלפיים ל"י מה"הורים ובריהה לאילת, שם נתפסה והועברה לבית הגדול. אביה רצה לחתום על ערבות ולשחרר אותה, אך הילדה סירבה, העדיפה להישאר עצורה. לא רוצה להזור אל אמה החורגת.

אחת מאלף. בדרך כלל, מוכנים עצורים, שאינם פושעים ותיקים, לעשות הכל — ובלבד לצאת החוצה. האווירה, הליכלוך, ה"שכנים, הצעקות הבלתי פוסקות 24 שעות ביממה — מטרפות את דעתו של מי שאינו רגיל בכל זאת. פושעים ותיקים ופרוצות — מקבלים זאת יותר בשלחה, כחלק מ"קשיי המקצוע."

